

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 0 K 008473 14 K
Bihać, 03.07.2014. godine

Pravosnažno 16.10.2014. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj 01 0 K 008473 14 Kž 6
od 16.10.2014. godine prvostepena presuda preinačena u
odluci o troškovima tako da se optuženi oslobađa dužnosti
naknade troškova krivičnog postupka.
U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmjenjena.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću, u vijeću sastavljenom od sutkinje Karabegović Jasminke kao predsjednice vijeća, Pračić Ilvane i Šahinović Gare kao članova vijeća, sa zapisničarem Kudić Amirom, u krivičnom predmetu protiv optuženog Bilbija Slavka zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, postupajući po optužnici kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać broj T 01 0 KTRZ 0015448 13 od 11.02.2014. godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 03.07.2014. godine u prisutnosti Kantonalnog tužioca Mesić Jasmina, optuženog Bilbija Slavka i njegovog branioca Pilipović Jove advokata iz Banja Luke, dana 08.07.2014. godine donio je i javno objavio

P R E S U D U

OPTUŽENI:

BILBIJA SLAVKO sin I. i majke V. djevojački B., rođen 25.04.1956. godine u mjestu ..., općina S. M., JMB ..., nastanjen u P., ulica ..., pismen, sa završenom SSS, po zanimanju saobraćajni tehničar, neoženjen, bez djece, vojsku služio u L. i Z. 1974/75 godine, vodi se pri OMO P., srednjeg imovnog stanja, po nacionalnosti ..., državljanin ..., do sada neosuđivan, nalazi se u pritvoru po rješenju Kantonalnog suda u Bihaću broj: 01 0 K 008473 14 Kpp 2 od 18.01.2014 godine, a pritvor teče od 17.01.2014 godine od 08,00 sati.

K R I V J E

Što je:

Za vrijeme rata u BiH, u drugoj polovini 1992. godine, u vrijeme oružanog sukoba između Armije R BiH i vojske Republike Srpske, u svojstvu vojnika VI Sanske brigade vojske Republike Srpske, zajedno sa Š. Z., vojnim policajcem pripadnikom VI Sanske brigade vojske Republike Srpske, koji je preminuo, postupao suprotno odredbi člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine i člana 4. stav 1. i 2. tačka a) Dopunskog protokola II uz Ženevsku konvenciju od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, tako što je:

Dana 10.07.1992. godine, oko 12,00 sati, po prethodnom dogovoru sa Š. Z., pripadnikom vojne policije vojske Republike Srpske, da iz sela M., općina S. M., dovedu B. B. i B. I. radi

ispitivanja za oružje, Š. Z. zajedno sa vojnim policajcem M. D. u vojnim uniformama, naoružani sa automatskim puškama i M. N., kojeg je osumnjičeni Bilbija Slavko poslao sa njima da pokaže kuće B., došli u selo M., izveli iz njihovih kuća B. B. i B. I., te ih sa p.m.v. Opel kadet, crvene boje, kojim je upravljao M. D. povezli u selo D. L., te kad su se na lokalnom putu našli sa osumnjičenim Bilbija Slavkom koji je upravljao sa kombijem, Š. Z. je naredio vozaču da prati njegovo vozilo, pa kada su došli na lokaciju B. - D. L., gdje je osumnjičeni Bilbija Slavko stojao kraj svog kombija, postupajući po naredbi Š. Z. zaustavili vozilo iz kojeg su svi izašli, kada je Š. Z. uz prijetnju otjerao M. D. i M. N., te zajedno sa osumnjičenim Bilbija Slavkom poveo B. B. i B. I. u pravcu šume, gdje su u namjeri da ih liše života u iste ispucali više metaka iz vatrenog oružja od kojih je B. B., rođen 1932. godine zadobio povrede u vidu strijelnih rana grudnog koša i nadlaktice, a B. I. rođen 1947. godine, povrede u vidu strijelnih rana tijela, od kojih povreda su preminuli na licu mjesta, a potom njihova tijela bacili u jamu.

Dakle, za vrijeme rata u BiH, kršeći pravila međunarodnog prava zajedno sa drugim licem izvršio ubistvo dva civila bošnjačke narodnosti.

Čime je počinio krivično djelo – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ, pa se primjenom istog zakonskog propisa i uz primjenu odredaba člana 41. preuzetog KZ SFRJ,

O S U D U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 10 /DESET/ GODINA.

Temeljem člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u izrečenu kaznu zatvora optuženom Bilbija Slavku se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 17.01.2014. godine od 8,00 sati pa nadalje.

Temeljem člana 202. stav 1. ZKP F BiH troškove krivičnog postupka snosi optuženi Bilbija Slavko a visina istih će biti utvrđena posebnim rješenjem, te se obavezuje da plati na ime paušala iznos od 350,00 KM u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Temeljem člana 212. stav 3. ZKP F BiH, porodice ubijenih B. B. i B. I. se sa svojim imovinsko-pravnim zahtjevima upućuju na parnični postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo USK Bihać je pod brojem T 01 0 KTRZ 0015448 13 od 11.02.2014. godine podiglo optužnicu protiv Bilbija Slavka stavljajući mu na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ.

Navedena optužnica potvrđena je rješenjem sudije za prethodno saslušanje ovog suda broj 01 0 K 008473 14 Kps od 12.02.2014. godine a kako se optuženi pred sudijom za prethodno saslušanje izjasnio da nije kriv zakazan je glavni pretres.

Kantonalni tužilac Kantonalnog tužilaštva USK-a je do okončanja glavnog pretresa ostao kod navedene optužnice navodeći u završnoj riječi da smatra da je dokazano da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret u vrijeme i na način kako je to navedeno u optužnici, pa je predložio da se optuženi oglasi krivim i kazni u skladu sa zakonom.

Obrana optuženog Bilbija Slavka je u toku cijelog postupka negirala da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se podnesenom optužnicom stavlja na teret, pa je s tim u vezi branilac optuženog u završnoj riječi istakao da tužilaštvo izvođenjem dokaza nije dokazalo da je optuženi počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret te je predložio da sud optuženog oslobodi optužbe. Optuženi nije iznosio svoju odbranu niti je koristio pravo davanja iskaza u svojstvu svjedoka.

Oštećeni su u toku postupka postavili imovinsko-pravni zahtjev prema optuženom s tim da do kraja krivičnog postupka pred ovim sudom isti nisu precizirali.

U toku glavnog pretresa optužba je izvela slijedeće dokaze: direktno je ispitala svjedoke B. F., B. H., B. E., B. N., K. M., M. D., M. N., K. D., M. R. i V. M., direktno je ispitala vještaka za sudsku medicinu i patologiju Rakočević dr. Miroslava, vještaka balističke struke Franjić Brunu te iznijela sadržaj materijalnih dokaza i to: Naredba Kantonalnog suda u Bihaću od 23.03.2007. godine kojim se naređuje ekshumacija na području Bosanske Krajine, zapisnik o izvršenoj ekshumaciji za dva N.N. tijela sa lokaliteta B., F. općina S. M., Uprava policije, Sektor kriminalističke policije broj 05-1/04-5-1467/07 od 24.09.2007. godine, fotodokumentacija ekshumacije dva N.N. tijela ubijenih civila bošnjaka B., D. L., općina S. M. od 21.09.2007. godine zajedno sa crtežom lica mjesta, izvještaj o obdukciji Rakočević dr. Miroslava za B. B. od 15.12.2007. godine, potvrda o smrti od strane istog vještaka Rakočević dr. Miroslava za B. B. od 15.12.2007. godine, DNA Report i izvještaj ICT-a međunarodne komisije za traženje nestalih, utvrđenom DNK analizom identitet oštećenog B. B., izvještaj o obdukciji Rakočević dr. Miroslava od 15.12.2007. godine za B. I. sa potvrdom o smrti za isto lice od 15.12.2007. godine po vještaku Rakočević dr. Miroslavu, DNA Report izvještaj ICT-a vezano za DNK analizu i utvrđivanje identiteta za B. I., zapisnik sačinjen kod Kantonalnog tužilaštva u Bihaću povodom nalaza i mišljenja Rakočević dr. Miroslava od 16.01.2014. godine, zapisnik o izvršenim obdukcijama i reobdukcijama uprava policije, sektor kriminalističke komisije od 15.12.2007. godine zajedno sa dokazom čahura koja je vještačena a koja je pronađena prilikom ekshumacije uz tijelo B. B., fotodokumentacije obdukcije tijela broj 1 B. B. i tijela broj 2 B. I. od 15.12.2007. godine K MUP USK, izvod iz matične knjige umrlih za B. B. izdane od strane Općine S. M. od 13.09.2012 godine, izvod iz matične knjige umrlih B. I. Općina S. M. od 13.09.2012. godine, izvod iz matične knjige umrlih grad B. L. u O. L. od dana 06.08.2013. godine, nalaz i mišljenje vještaka balističara Brune Franjića od 21.09.2013. godine, uvjerenje Administrativne službe grada P. od dana 17.09.2013. godine za Bilbija Slavka, učešće u ratu, isto uvjerenje od strane opštine O. L. od 17.09.2013. godine za Š. Z., izvod iz sl.lista R BiH Odluka o proglašenju ratnog stanja br.7/92, izvod iz sl.lista R BiH br.50/95 – Odluka o ukidanju ratnog stanja, rješenje Kantonalnog suda u Bihaću od 18.02.2014. godine vezano za određivanje pritvora optuženog Bilbija Slavka, izvod iz kaznene evidencije za optuženog Bilbija Slavka Treća policijska uprava, policijska stanica S. M. broj: 05-1/08-2-1629/12 od 25.10.2012. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjačenog Bilbija Slavka, troškovnik o vođenju ovoga postupka i zapisnik o saslušanju svjedoka K. D. od 18.09.2013. godine te je unakrsno ispitala svjedoke odbrane dok je odbrana direktno ispitala u svojstvu svjedoka B. R., E. A. i M. N. i iznijela sadržaj materijalnih dokaza i to: službena zabilješka Odjeljenja za podršku svjedocima ovoga suda od 10.06.2014. godine, nalaz i mišljenje Stojakovića dr. Bogdana, neuropsihijatra, vještaka medicinske struke iz oblasti sudske psihijatrije koja se odnosi na svjedoka K. D. te unakrsno ispitala svjedoke i vještake optužbe.

Sud je u toku postupka odbio prijedlog odbrane optuženog da se u svojstvu svjedoka sasluša P. L. na okolnosti da nije pričao B. F. da je kod njega dolazila snaha optuženog Bilbija Slavka i nudila novac da se da B. F., kako bi isti povukao tužbu i K. S. na okolnosti zdravstvenog stanja svog muža K. D., njegovog liječenja, njegove zaboravnosti, porodične tragedije zbog koje je dobio privremeno duševnu poremećenost, iz razloga što su po mišljenju ovog suda, okolnosti koje je branilac želio dokazati bile neporebne odnosno nisu imale značaj za utvrđivanje odlučnih činjenica inkriminisanog događaja za koji se optuženi tereti.

Sud je također odbio prijedlog odbrane optuženog da se izvrši psihijatrijsko vještačenje svjedoka optužbe K. R., iz razloga što je ovaj prijedlog odbrana dala nakon saslušanja ovog svjedoka, kada se sud uvjerio da isti ne odaje sliku psihičkog bolesnika niti labilne osobe koja nije u stanju svjedočiti. Naprotiv, po mišljenju suda ovaj svjedok je sasvim razumno i jasno iznosio činjenice koje su mu bile poznate. Istina, naveo je da je sklon zaboravljanju ali sud nije stekao takav dojam obzirom da se sjećao stvari koje su se desile prije dvadesetak godina. Odbrana je takođe tvrdila da ovaj svjedok ne čuje te da se treba saslušavati preko tumača, međutim sud se uvjerio da svjedok sasvim dobro čuje jer je na postavljena pitanja odgovarao bez ikakvih poteškoća.

Odbrana je predložila i saslušanje vještaka medicinske struke Karan dr. Željka, zatim rekonstrukciju događaja i suočavanje svjedoka M. R. sa svjedocima K. M. i B. E., ali je od tih prijedloga u toku postupka odustala.

Cijeneći navode optužbe, iznesenu odbranu optuženog kao i sve provedene dokaze kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti u smislu člana 296. stav 2. ZKP F BiH te u smislu načela slobodne ocjene dokaza iz člana 16. ZKP F BiH sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

U toku postupka nesporno je utvrđeno da je Bilbija Slavko u u kritično vrijeme 10.07.1992. godine bio pripadnik Vojske RS, da su se selo M. i D. L., Općina S. M., nalazili pod kontrolom Vojske i policije RS, da su ubijeni B. B. i B. I. bili civili Bošnjačke nacionalnosti, što su potvrdili saslušani svjedoci optužbe i odbrane, a što nije osporila ni odbrana optuženog dok je činjenicu da je optuženi bio pripadnik Vojske RS sud utvrdio i osnovu uvjerenja Odjeljenja za boračko invalidsku zaštitu administrativne službe grada P. od dana 17.09.2013. godine.

Nesporno je utvrđeno da je u vrijeme koje je u optužnici označeno kao vrijeme izvršenja krivičnog djela u Bosni i Hercegovini postojao rat i oružani sukob između Armije R BiH i Vojske RS, a koju činjenicu potvrđuju saslušani svjedoci optužbe i odbrane, materijalni dokazi, kao što je odluka o proglašenju ratnog stanja Predsjedništva R BiH od 20.07.1992. godine i odluka o ukidanju ratnog stanja Predsjedništva R BiH od 28.12.1995. godine, a koju činjenicu nije osporila ni odbrana optuženog.

Da su kritičnog dana 10.07.1992. godine B. B. i B. I. odvedeni iz svojih kuća, selo M., Općina S. M., sa vozilom marke Opel Kadet crvene boje u prisustvu svojih ukućana utvrđeno je iskazima saslušanih svjedoka B. F., B. E., B. H., B. N. i K. M. te iskazima svjedoka koji su direktno učestvovali u navedenim radnjama M. D. i M. N..

Svjedok B. F., sin B. B. je u svom iskazu naveo da je kritičnog dana, 10.07.1992. godine u vrijeme ručka čuo vozilo koje je stalo pored njegove porodične kuće a odmah zatim čuo lupanje na vrata, nakon čega je njegov otac, ubijeni B. B. koji nije bio vojno angažovan, otvorio vrata i

otišao. Kroz prozor kuće vidio je dva lica u maskirnim uniformama sa bijelim opasačima koja odvođe njegovog oca i stavljaju ga na zadnje sjedište pmv Opel kadet sivo crvene boje. Nakon toga je vidio da su otišli prema kući njegovog strica B. I. kojeg su takođe odveli sa sobom. Tom prilikom prepoznao je Š. Z. a kao jednog od tih lica te naveo da je u vozilu sjedila još jedna osoba koja je upravljala istim.

Svjedokinja B. E., supruga ubijenog B. I. je također potvrdila da je kritičnog dana 10.07.1992. godine u vrijeme ručka sa svojim ukućanima i komšijom K. M. vidjela dva uniformisana lica kako idu prema njenoj kući iz pravca kuće B. B., nakon čega su došli njihovoj kući, pokucali na vrata i odveli njenog supruga B. I. kojeg su stavili na zadnje sjedište u pmv Opel Kadet crvene boje zajedno sa B. B. a u istom vozilu bilo je još jedno lice za koje nije sigurna da je bilo uniformisano.

Iskaze ovih svjedoka potkrijepili su svojim iskazima svjedok K. M. koji je također potvrdio da je kritičnog dana 10.07.1992. godine, dok se nalazio u kući B. I., vidio crveni automobil marke Opel Kadet kako se zaustavlja ispred kuće njegovog komšije B. B. a zatim dolaze u kuću B. I. iz koje su dva uniformisana lica naoružana automatskim puškama odvela B. I. stavljajući ga u auto, dok se on nalazio iza njegovih leđa, zatim svjedokinja B. H. koja je navela da se kritičnog dana ispred njene kuće parkirao crveni automobil iz kojeg su izašla dva uniformisana lica sa bijelim kaiševima i na drzak način je pitali gdje se nalazi kuća B. B. i B. I. a nakon što ih je uputila na tražene kuće vidjela je da su ta lica otišla prvo do kuće B. B. a zatim i do kuće B. I., da su ih stavili u automobil crvene boje i otišli, te svjedok B. N. koji je također kritičnog dana 10.07.1992. godine u priepodnevnim satima vidio crveni automobil marke Opel Kadet kako se zaustavlja 20-tak metara od njegove kuće a u automobilu se nalazio B. B., njegov stričević, da bi iz istog izašla dva uniformisana lica, otišli do kuće B. I., njegovog strica, kojeg su izveli a onda zajedno svi sjeli u automobil i otišli. Tvrdio je da je pored automobila stajalo i neko treće lice.

Sud je gore navedenim i saslušanim svjedocima u cjelosti poklonio vjeru, jer su iskazi svjedoka dati u istrazi i na glavnom pretresu bili jasni i uvjerljivi kao i međusobno konzistentni i saglasni a pored toga su u cjelosti potvrđeni iskazima svjedoka M. D. i M. N., lica koja su učestvovala u odvođenju oštećenih B. I. i B. B.. Odbrana optuženog u toku glavnog pretresa nije argumentirano prigovorila iskazima ovih ispitanih svjedoka, niti je činjenicu odvođenja ubijenih B. B. i B. I. učinila spornom.

Tokom postupka nesporno je utvrđeno i da su kritičnog dana 10.07.1992. godine smrtno stradali B. B. i B. I. a što je bez ikakve dvojbe utvrđeno provedenim medicinskim vještačenjem po vještaku medicinske struke, patologu Rakočević dr. Miroslavu koji je izvršio obdukciju posmrtnih ostataka oštećenih a njihova smrt utvrđena je i uvidom u materijalne dokaze optužbe odnosno zapisnikom o izvršenoj ekshumaciji, fotodokumentaciji i crtežu lica mjesta ekshumacije dva NN tijela, potvrde o smrti sačinjene od strane istog vještaka Rakočević dr. Miroslava, DNA Report izvještaj ICT-a vezano za DNK analizu i utvrđivanje identiteta za B. I. i B. B., izvještajem o obdukciji Rakočević dr. Miroslava od 15.12.2007. i izvodima iz matične knjige umrlih.

U pogledu uzroka smrti vještak Rakočević dr. Miroslav sačinio je nalaz i dao mišljenje koje je detaljno obrazložio na glavnom pretresu i utvrdio da je smrt kod oštećenog B. B. nastala usljed zadobivenih povreda u vidu strijelnih rana grudnog koša i nadlaktice, dok kod B. I. nije ustanovio uzrok smrti ali je zaključio da je i on umro nasilnom smrću usljed strijelnih rana iako na kostima nisu pronađene povrede. Obrazložio je to činjenicom da meka tkiva brzo propadaju, da je u vrijeme smrti B. I. bio star 45 godina, da nije bilo podataka da je od ranije bio bolestan čime se praktički isključuje mogućnost da je smrt mogla nastati od nekog prirodnog oboljenja. Pored toga

je naveo da je zaključak o nasilnoj smrti izveo i na osnovu okolnosti samog događaja jer je B. I. nađen zajedno da B. B. za koga je utvrđeno da umro nasilnom smrću uslijed strijelnih rana.

Sud je prihvatio iskaz vještaka Rakočević dr. Miroslava kao i njegov nalaz i mišljenje cijeneći da je stručan i dat u skladu sa vještinom i pravilima struke a pri tome je prigovor odbrane optuženog /da nije utvrđen uzrok smrti te da nalaz nije sačinjen u skladu sa članom 119. ZKP-a/ ocijenio kao neutemeljen i paušalan imajući u vidu da je odredbom člana 119. ZKP-a F BiH stav 3. propisano da se uzrok smrti utvrđuje između ostalog i na osnovu okolnosti pod kojim je povreda nanijeta. U konkretnom slučaju, imajući u vidu sve okolnosti događaja odnosno činjenicu da su oštećeni zajedno odvedeni iz svojih kuća, da su odvedeni u pravcu šume iz koje su se nedugo zatim čula dva rafala (o čemu će se u daljem obrazloženju presude detaljnije govoriti), da su zajedno pronađeni u istoj prirodnoj jami, da je utvrđeno da je B. B. umro nasilnom smrću uslijed strijelnih rana, te činjenicu da je od kritičnog događaja pa do pronalaska posmrtnih ostataka ubijenih proteklo više od 15 godina kada je sasvim logično da se ne mogu naći povrede na mekim tkivima, potpuno je logično i za sud prihvatljivo mišljenje navedenog vještaka o uzroku smrti oštećenog B. I.. Isto tako je sasvim neprihvatljiv prigovor odbrane optuženog da nije utvrđen uzrok smrti oštećenih jer u pronađenim kostima nije nađena „rupa od metka“. Vještak je to sasvim stručno i logično objasnio kada je naveo da se ne može raditi o „rupama“ već o oštećenju kosti koje odgovara zrnu metka a što je i obrazložio u svom pisanom nalazu i mišljenju.

U prilog činjenici da su oštećeni umrli nasilnom smrću usljed povreda u vidu strijelnih rana je i iskaz Franjić Brune vještaka balističke struke koji je identificirao pronađenu čahuru od ispaljenog metka pronađenu prilikom ekshumacije uz tijelo B. B. te utvrdio da je riječ o čahuri koja pripada metku kalibra 7,62 x 39 mm s crvenim zaštitnim vlaknom oko incijalne kapisle na kojoj nisu vidljive oznake a koja je bila zaprljana zemljom, korodirala. Utvrdio je da je čahura ispaljena iz vatrenog oružja, automatske puške tipa kalašnjikov ili automatske puške crvena zastava M 72.

U konkretnom slučaju sporno je da li je optuženi Bilbija Slavko kao pripadnik Vojske Republike Srpske, zajedno sa Š. Z. pripadnikom Vojne policije Vojske Republike Srpske, nakon odvođenja B. B. i B. I. vozilom marke Opel kadet crvene boje, kritičnog dana 10.07.1992. godine lišio života B. B. i B. I..

Ovaj sud je iz iskaza svjedoka M. D. i M. N., koji su se nalazili u pmv Opel kadet i učestvovali u odvođenju B. B. i B. I. kao i iz iskaza svjedoka K. D., bez ikakve dvojbe utvrdio da je inkriminisane radnje za koje se optuženi tereti a koje su поближе opisane u izreci presude, zajedno sa Š. Z., počinio upravo optuženi Bilbija Slavko.

Naime, svjedok M. D. u svom iskazu navodi da je tokom rata bio angažovan u svojstvu vojnog policajca te da je kritičnog dana 10.07.1992. godine dobio naredbu od komandira vojne policije da ide na zadatak sa Š. Z., također vojnim policajcem koji je njemu bio nadređen ali mu nije konkretno rekao na kakav zadatak. Krenuli su naoružani automatskim puškama, vozilom Opel kadet boje cigle, sa kojim je on upravljao. U putu je pitao Š. Z. a kuda idu a isti mu je odgovorio da se idu naći sa Bilbija Slavkom da „nešto završe“. Kad su došli ispred kuće Bilbija Slavka ispod koje je bila prodavnica zaustavili su se i izišli dok je Slavko već stajao ispred prodavnice. Tada mu je Š. Z. rekao da sačeka a on je otišao sa Bilbija Slavkom iza prodavnice gdje su nešto kratko pričali. Prije nego što su krenuli Bilbija Slavko je iz prodavnice pozvao M. N. da im pokaže gdje se nalaze kuće B. B. i B. I. za koje je Š. Z. rekao da ih treba privesti jer se radi o „ekstremnim licima“ iz sela M.. Nakon toga sve trojica su se uputili u to selo i iz njihovih kuća, Š. Z. je izveo prvo jedno lice a zatim i drugo. Ta lica su stavili na zadnje sjedište pmv Opel

kadet, zajedno sa M. N. a onda krenuli. Dolaskom na raskrnicu prema S. M., Š. Z. /M. D./ je rekao da skrene desno a kad je pitao zašto, Š. Z. mu je rekao da ne pita puno i da vozi tako da su skrenuli prema selu L. gdje su nedugo zatim susreli kombi Bilbija Slavka kojeg je po naređenju Š. Z. morao pratiti. Kad su došli oko kilometar poslije kuće K. D. u selu L., zaustavili su se iza kombija Bilbija Slavka koji je stajao pored kombija, a onda je Š. Z. izveo B. B. i B. I. iz automobila. Kad je pitao Š. Z. šta se dešava, zar nisu trebali sa tim licima ići u S. M., Š. Z. se proderao, rekao mu da ne priča puno, da „briše“ i naredio mu da sa automobilom produži dalje prema selu H.. Udaljavajući se od tog mjesta, na retrovizoru je vidio kako B. B. i B. I. idu naprijed a iza njih Š. Z. i Bilbija Slavko udaljavajući se prema šumi dok je M. N. ostao stajati na putu. Naveo je da o ovome nije obavijestio svog komandira jer je sumnjao da je u vezi sa Š. Z. i da nikad nikom nije pričao o ovom događaju jer se bojao za svoju sigurnost i sigurnost svoje porodice. Poslije ovog događaja i „ružnih“ dešavanja ubrzo je napustio vojnu policiju a za sudbinu B. B. i B. I. saznao je iz medija kada su isti i pronađeni.

Iskaz svjedoka M. D. u potpunosti je potvrdio svojim iskazom svjedok M. N. koji je takođe tokom rata bio angažovan u svojstvu vojnog policajca. Ovaj svjedok je potvrdio da se kritičnog dana 10.07.1992. godine nalazio u prodavnici Bilbija Slavka koji mu je rekao da će doći vojni policajci i da sa njima treba ići u selo M. kako bi od nekih lica oduzeli oružje, na što je pristao vjerujući da se radi o ekstremistima koji imaju kod sebe naoružanje. Kada se ispred prodavnice zaustavio crveni automobil prepoznao je M. D. dok mu Š. Z. koji je također bio u automobilu tada nije bio poznat. Naveo je da su isti bili naoružani automatskim puškama, da je Š. Z. sa Bilbija Slavkom nešto kratko popričao te da su onda svi zajedno krenuli. Potvrdio je da je dolaskom u selo M., Š. Z. izveo iz kuća i doveo dva lica, stavio ih na zadnje sjedište zajedno s njim te da su se svi zajedno uputili prema L. u gdje su se zaustavili nedaleko od kuće K. D. gdje ih je čekao Bilbija Slavko. Nakon toga M. D. je otišao putem prema selu H. a on je ostao stajati na putu nekoliko minuta da bi mu Š. Z. rekao da i on može ići i zaprijetio da ako se ovo sazna da mu nema glave i da o ovome nikom ne govori. Udaljavajući se i idući istim putem kojim je i došao vidio je da Š. Z. i Bilbija Slavko idu u pravcu šume zajedno sa dva privedena lica, da bi nakon 20-tak minuta čuo dva rafalna pucnja koji su dopirali iz pravca gdje su otišli Š. Z. i Bilbija Slavko.

Iskaze ovih svjedoka o bitnim činjenicama potvrdio je i svjedok K. D. koji je na glavnom pretresu potvrdio iskaz koji je dao u istrazi pred kantonalnim tužiocem i u kojem je naveo da je u ratu bio vojno angažiran u VI Sanskoj brigadi Vojske RS, da je dobro poznavao oštećene B. B. i B. I. jer je kod njih radio, da je kritičnog dana vidio da je kraj njegove kuće prošao kombi zelene boje kojim je upravljao optuženi Bilbija Slavko a za njim crveno auto kojim je upravljao M. D. te da je čuo dva kratka rafala iz pravca pećine bezdane gdje su kasnije nađeni B. I. i B. B.. Pored toga je naveo da je B. F., sinu ubijenog B. B. pokazao gdje se nalazi ta pećina bezdana te da se pričalo da je to napravio Bilbija Slavko. U toku glavnog pretresa ovaj svjedok je prije nego mu je pročitano iskaz iz istrage, naveo da nije vidio ko je vozio kombi, niti ko je vozio crveni automobil ali je nakon čitanja iskaza potvrdio svoje navode iz istrage i činjenicu da je kombi vozio optuženi a crveni automobil M. D.. Iskaz ovog svjedoka potkrijepio je svojim iskazom B. F. u dijelu kada je naveo da je od K. D. saznao da je optuženi Bilbija Slavko kritičnog dana 10.07.1992. godine prošao sa svojim kombijem, ispred pmv Opel kadeta sivo crvene boje u kojem se nalazio Š. Z. sa još dvojicom, da je optuženi sačekao Š. Z. i ostale i bio na licu mjesta, kod jame gdje je i pronašao mrtva tijela svog oca i strica.

Posredna saznanja o ovom događaju imali su i svjedoci M. R. i V. M.. Svjedok M. R. koji je poznavao B. B. i B. I. te tokom rata čuo da su isti odvedeni i nestali, navodi da je K. D. koji mu je komšija i sa kojim je bio u istoj jedinici, jedne prilike u rovu na dobojskom ratištu, u kojem je bilo desetak vojnika među kojima i optuženi Bilbija Slavko, rekao psujući majku “ hajte smaknite

ih ne mogu prolaziti od smrada” ali ne zna na koga se to odnosilo. Svjedok V. M. koji je u kumovskim odnosima sa optuženim Bilbija Slavkom a s druge strane u kumovskim odnosima sa porodicom B. B. i kako kaže u svom iskazu da je Lipničko kumstvo poznato na daleko, u svom iskazu navodi da je čuo da su B. B. i B. I. odvedeni crvenim Opel kadetom bez tablica od strane vojne policije i da mu je B. R. zvani „B.“ koji je bio ugledan čovjek u selu L. te povjerenik u ratu, pričao da je Bilbija Slavko jedne prilike u svojoj prodavnici govorio kako je on ubio B. B. i B. I., i to tako što je prvo ubio B. I. a zatim i B. B.. Potvrdio je da je Bilbija Slavko imao kombi plave ili zelene boje te je također naveo da se pričalo da je Bilbija Slavko izvršio ubistva B. B. i B. I..

Iskazima svjedoka M. D. i M. N. sud je u cjelosti poklonio vjeru iz više razloga. Prije svega iskazi navedenih svjedoka su međusobno potpuno podudarni kako u fazi istrage tako i na glavnom pretresu, na potpuno uvjerljiv način ovi svjedoci su ponovili svoje iskaze na glavnom pretresu pozivajući se na detalje koji po ocjeni suda opravdavaju zaključak da su ovi svjedoci o događaju govorili istinu, jasni su i uvjerljivi u opisivanju kritičnog događaja, saglasni su u bitnim elementima te jedan drugog dopunjuju a pored toga sud ne vidi motive niti razloge zbog kojih bi ovi svjedoci lažno teretili optuženog iako branilac optuženog tvrdi da je svjedok M. N. lažno svjedočio jer je bio ucjenjen zbog toga što je u vrijeme rata ubio rođenog brata prisvajajući imovinu Bošnjaka. Ovaj razlog je po mišljenju suda potpuno paušalan i nejasan u pogledu toga ko je to ucjenjivao i zašto ovog svjedoka te ga je sud cijenio samo kao pokušaj odbrane da diskreditira ovog svjedoka koji je bio ključan svjedok u ovom krivično pravnom događaju.

Isto tako i iz istih razloga sud je prihvatio i iskaze svjedoka K. D., M. R. i V. M. cijeneći da su ovi svjedoci govorili samo ono što su vidjeli i čuli u vezi ovog događaja te da nemaju nikakve posebne razloge i motive da lažno svjedoče protiv optuženog naročito imajući u vidu da je V. M. u dobrim, kumovskim odnosima sa optuženim te da su K. D. i M. R. komšije i saborci optuženog.

Svakako, treba imati u vidu da se iskazi navedenih svjedoka nisu mogli u potpunosti podudarati, što je u potpunosti normalno i prihvatljivo jer je općepoznata činjenica da svi ljudi nemaju istu moć zapažanja i pamćenja činjenica i detalja istog događaja. Sud je mišljenja da su iskazi bili pouzdani te da mala odstupanja ne mogu biti dovoljna da se cijeli iskaz ocijeni kao nepouzdan. U stvari, navedene razlike nisu odlučujuće, jer neka odstupanja u njihovim iskazima u potpunosti predstavljaju očekivane i normalne razlike u zapažanjima osoba sa različitom sposobnošću da uoče, upamte i prisjete se informacija, posebno s obzirom na činjenicu da je od kritičnog događaja pa do dana kada su davali svoj iskaz protekao dugi vremenski period te da su svi oni preživjeli veoma stresne i traumatične događaje tokom kojih nisu mogli istovjetno zapaziti sve važne i dosljedne detalje, niti bi bilo razumno takvu preciznost očekivati od svjedoka.

U toku postupka odbrana optuženog je nastojala da diskredituje iskaz svjedoka K. D. tvrdeći da je isti psihički bolesnik, da zaboravlja i slabo čuje o čemu je u spis kao materijalne dokaze priložila službenu zabilješku Odjeljenja za podršku svjedocima ovoga suda od 10.06.2014. godine i nalaz i mišljenje Stojaković dr. Bogdana, vještaka medicinske struke iz oblasti sudske psihijatrije koja se odnosi na svjedoka K. D.. Prilikom saslušanja ovog svjedoka na glavnom pretresu sud se prije svega uvjerio da isti ne odaje da je psihički bolesnik, niti da je labilan, niti da ne čuje a što je i sam svjedok potvrdio odnosno naveo je da se osjeća dobro a da se zdravstvene smetnje koje ima odnose na pretrpljene povrede izazvane saobraćajnom nesrećom. Istina, ovaj svjedok je prilikom svjedočenja izgledao uplašeno i stalno gledao prema optuženom a što je sasvim razumljivo kada se ima u vidu da je svjedočio o činjenicama koje terete optuženog koji je njegov komšija i pripadnik istog naroda. S obzirom na činjenicu da je branilac optuženog prije saslušanja ovog svjedoka angažirao vještaka psihijatra radi utvrđivanja njegove sposobnosti da svjedoči a da to nije predložio u toku postupka, da je vještačenje izvršeno bez naredbe suda, te da

o psihičkom stanju ovog svjedoka nije neposredno na glavnom pretresu saslušan vještak, dakle da je psihijatrijsko vještačenje ovog svjedoka koji je svjedok optužbe izvršeno po nalogu branioca optuženog (dakle samoinicijativno) koji nije mogao odgovoriti na pitanje suda odakle mu medicinska dokumentacija na osnovu koje je izvršeno vještačenje niti ko je od njega to tražio, sud nije prihvatio pismeni nalaz i mišljenje vještaka Stojaković dr. Bogdana kao dokaz na osnovu kojeg bi posumnjao u istinitost i pouzdanost iskaza ovog svjedoka. Pored toga, iz službene zabilješke Odjeljenja za podršku svjedocima ovoga suda od 10.06.2014. godine upravo proizilazi činjenica da ovaj svjedok (niti njegova supruga) u nekoliko razgovora prije svjedočenja nije navodio da ima zdravstvenih problema a da je na dan kada je svjedočio pristupila i njegova kćerka koja je priložila medicinsku dokumentaciju koja po mišljenju suda nije upućivala da je svjedok nesposoban za svjedočenje, u šta se i neposredno uvjerio prilikom njegovog svjedočenja. Na osnovu svega navedenog sud je izveo zaključak da je odbrana optuženog na ovaj način i pod svaku cijenu imala namjeru diskreditirati iskaz ovog svjedoka a što sud nije prihvatio iz navedenih razloga.

Kada se iskazi svjedoka M. D. i M. N. koji su učestvovali u odvođenju oštećenih iz njihovih kuća te bili očevici kada su ih optuženi Bilbija Slavko i Š. Z. odveli u pravcu šume te činjenicu da je M. N. nakon toga čuo dva rafala, dovedu u vezu sa iskazom svjedoka K. D. koji ih je vidio kad su prolazili pored njegove kuće a zatim isto tako čuo dva rafala, riješeno je krajnje sporno pitanje koje se postavlja u ovoj krivičnoj pravnoj stvari, a to je činjenica da je optuženi Bilbija Slavko zajedno sa preminulim Š. Z. pucanjem iz vatrenog oružja u civile B. B. i B. I., iste lišio života. Podaci koje su o predmetnom događaju iznijeli svjedoci, prvenstveno M. D., M. N. i K. D., iako se ne radi o izravnim očevicima, po nalaženju suda su dovoljno kvalitetni za donošenje pravilnog zaključka o tome da se inkriminirani događaj u stvarnosti desio na onaj način kako je to činjenično opisano u izreci ove presude.

Pored toga, same okolnosti pronalaska oštećenih B. B. i B. I., odnosno činjenice da je sin B. B., B. F., 2007. godine nakon dobijanja informacija od M. R. da su posmrtni ostaci njegovog oca i strica bačeni u jednu jamu blizu kuće K. D. i činjenice da ga je K. D. uputio na navedenu jamu u koju se spustio uz pomoć užeta i pronašao mrtva tijela svog oca i strica, upućuju na zaključak da su iskazi navedenih svjedoka tačni i da se događaj desio upravo na način kako je to opisano u izreci presude.

Podaci iz iskaza svjedoka K. D., M. R., V. M. a posebno iz iskaza svjedoka M. D. i M. N. jesu indicije koje upućuju na zaključak da je radnje iz optužnog akta i izreke ove presude počinio upravo optuženi Bilbija Slavko zajedno sa preminulim Š. Z..

Sud je u toku postupka i prilikom donošenja ove presude u potpunosti prihvatio sve izvedene materijalne dokaze optužbe i odbrane optuženog osim nalaza vještaka psihijatra Stojaković dr. Bogdana /iz razloga naprijed navedenih/, jer nije bilo objektivnog i razumnog razloga da se neki od izvedenih materijalnih dokaza ne bi mogao prihvatiti kao vjerodostojan i zakonit a sadržajem materijalnih dokaza koje je izveo tužilac u toku postupka a koje dokaze je ovaj sud u cjelosti prihvatio kao valjane, potvrđena je tačnost i istinitost iskaza saslušanih svjedoka optužbe.

Sud je u toku postupka u cjelosti prihvatio pismeno sačinjeni nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke i patologije Rakočević dr. Miroslava i vještaka balističke struke Franjić Brune, koje dokaze je izvela optužba, te iskaze ovih vještaka koje su dali na glavnom pretresu.

Prilikom donošenja presude sud je cijenio iskaz optuženog Bilbija Slavka od 17.01.2014. godine koji je dao u istrazi u svojstvu osumnjičenog, pred kantonalnim tužiocem a u prisustvu

svog branioca. Iz ovog iskaza proizilazi da optuženi poriče krivično djelo koje mu se stavlja na teret ali priznaje da je od strane vojske RS-a u maju 1992. godine mobilisan, da je zadužio vojnu uniformu, a od naoružanja poluautomatsku pušku papovku, te je išao sa svojom VI Sanskom brigadom Vojske RS-a na linije sve do sredine 1993. godine, da je poznavao B. B. zvanog "B.", za koga je znao da ima dva sina, od kojih se jedan zove F., dok B. I. nije poznavao, da je Š. Z. dobro poznavao, i sjeća se da je bio pripadnik Vojne policije VI Sanske brigade. Naveo je da je najčešće na linije išao sa svojim bratom B. N. i K. D., koji je također bio u njegovoj jedinici, te M. R., koji je iz sela D. L.. Naveo je da zna da je u blizini sela B. kuća K. D. i V. M., da ne poznaje M. D., a poznaje M. N..

Dakle, iz ovog iskaza optuženog kojeg sud nije prihvatio u dijelu u kojem optuženi tvrdi da ne zna ništa u vezi ovog krivično pravnog događaja (jer je suprotan utvrđenom činjeničnom stanju) može se izvući zaključak o vojnom angažovanju optuženog, o činjenici da je poznavao oštećenog B. B. i njegove sinove te pouzdanosti iskaza K. D. i M. R. koji su sa njim zajedno bili na ratištu (kad su bili na dobojskom ratištu zajedno u rovu).

Prilikom donošenja presude sud je cijenio i iskaze svjedoka odbrane i to B. R., M. N. i A. E. i tom prilikom zaključio da je odbrana optuženog Bilbija Slavka iskazima ovih svjedoka pokušala diskreditirati iskaze svjedoka optužbe čije iskaze je sud prihvatio kao pouzdane i istinite. Svjedok M. N. je u svom iskazu potvrdio utvrđene činjenice i to da je optuženi bio u vojsci, da je imao kombi i prodavnicu, da su kritičnog dana oko 11 sati pred prodavnicu optuženog došla dva vojna policajca u vozilu sive boje i da su nakon kratkog razgovara sa optuženim Bilbija Slavkom otišli. Međutim, ovaj svjedok je tvrdio da je optuženi Bilbija Slavko bio u prodavnici do 15:00 sati i da taj dan u prodavnici nije bio M. N.. Ovaj pokušaj davanja alibija optuženom, tvrdeći da optuženi do 15:00 sati iz prodavnice nije nikuda išao te negiranje činjenice da je u prodavnici bio M. N. sud nije prihvatio jer su ovi navodi u suprotnosti sa prihvaćenim iskazima svjedoka M. D. i M. N. a i nelogična kada se ima u vidu da svjedok tvrdi da je došao u prodavnicu oko 9,30 sati da kupi namirnice za goste a onda tu navodno ostao do 15:00 sati. Isto tako neprihvatljiv je i iskaz svjedoka B. R. koji negira da je V. M. rekao da je Bilbija Slavko u svojoj prodavnici pričao da je ubio B. B. i B. I. jer je ovakav iskaz u suprotnosti sa prihvaćenim iskazom svjedoka V. M. a i zbog činjenice što je ovaj svjedok ostavio dojam nepouzdanog svjedoka koji prvo tvrdi da optuženi Bilbija Slavko nije bio mobilisan i nije išao na ratište a onda navodi da je optuženi bio u vojsci i na ratištu. Kada je u pitanju iskaz svjedoka A. E. koji je potvrdio da je optuženi bio mobilisan ali da ga nikad nije vidio u uniformi i sa puškom i koji je najviše govorio o karakteru optuženog, sud nije imao razloga da mu ne povjeruje ali je njegov iskaz ocijenio irelevantnim obzirom da isti nije znao ništa o odlučnim činjenicama za rasvjetljavanje konkretnog krivičnog događaja.

S obzirom da navedeno sud nije mogao pokloniti vjeru svjedocima odbrane B. R. i M. N. jer su po mišljenju suda bili neuvjerljivi, kontradiktorni i pristrasni u korist optuženog i usmjereni na to da svojim iskazima pokušaju pomoći optuženom u izbjegavanju njegove krivične odgovornosti.

Cijeneći naprijed navedene dokaze koji su izvedeni na glavnom pretresu i njihov sadržaj u međusobnoj vezi, te u vezi sa odbranom optuženog, po mišljenju ovog suda, van razumne sumnje je dokazano da je optuženi Bilbija Slavko počinio radnje pobježe opisane u izreci ove presude, a koje radnje u objektivnom i subjektivnom smislu predstavljaju obilježje bića krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, te je sud optuženog oglosio krivim za ovo počinjeno krivično djelo.

U konkretnom slučaju radnja izvršenja optuženog Bilbija Slavka sastoji se u lišavanju života dvije civilne osobe druge narodnosti. Optuženi je radnju počinio u vrijeme ratnog stanja u Bosni i Hercegovini, odnosno u vrijeme oružanog sukoba između jedinica Armije R BiH i Vojske Republike Srpske. Kada je u pitanju krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim /krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ/ treba istaći činjenicu da povreda međunarodnog prava kod ovih kaznenih djela predstavlja objektivni uslov kažnjivosti a da počinitelj ne mora biti svjestan da svojim postupcima ta pravila krši. Lišavajući života oštećene, optuženi Bilbija Slavko izravno je prekršio odredbu člana 3. stav 1. tačka a/ Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine.

Prilikom izvršenja krivičnog djela optuženi Bilbija Slavko je postupao kao saizvršilac u smislu odredbe člana 22. preuzetog KZ SFRJ koja odredba propisuje da saizvršilaštvo postoji ako više lica učestvuje u radnji izvršenja, kao i preduzimanju neke djelatnosti koja je usko povezana sa radnjama izvršenja. U konkretnom slučaju, iz provedenih dokaza proizilazi da se optuženi prethodno dogovorio sa Š. Z. o zajedničkom izvršenju krivičnog djela a što proizilazi iz činjenice da je Š. Z. rekao M. D. da idu kod optuženog Bilbija Slavka da nešto „završe“, zatim iz činjenice da su prvo došli kod optuženog Bilbija Slavka, gdje je Š. Z. prvo s njim nešto razgovarao a onda zajedno sa M. N., kojeg je optuženi sa njim poslao, i M. D., otišao po oštećene B. B. i B. I., zatim ih doveo na lokalni put B. – D. L. gdje ih je čekao optuženi /dakle dogovor/, koji je onda zajedno sa Š. Z. odveo oštećene u pravcu šume, odakle su se ubrzo čula dva rafala. Isto tako i činjenica da su svjedoci po „čuvenju“ navodili da je optuženi govorio da je on ubio prvo B. I. pa B. B. ide u prilog zaključku da se u konkretnom slučaju radi o saizvršilaštvu. Dakle, optuženi Bilbija Slavko je u konkretnom slučaju zajedno sa umrlim Š. Z. učestvovao u radnji izvršenja krivičnog djela, tako da je kod njih postojala svijest o zajedničkoj saradnji na ostvarenju bića krivičnog djela, što daje osnova za zaključak da su to djelo htjeli kao zajedničko a samim tim i svako od njih kao svoje. Slijedom navedenog oni su odgovorni za nastupjelu posljedicu proisteklu iz takvog krivičnog djela. Treba napomenuti da u smislu navedene odredbe Zakona, nepostojanje dogovora o zajedničkom izvršenju krivičnog djela ne isključuje mogućnost postojanja saizvršilaštva koje se ostvaruje kroz činjenicu zajedničkog i svjesnog djelovanja svih izvršilaca na ostvarenju bića krivičnog djela.

Prilikom donošenja presude sud nije prihvatio navode branioca optuženog iznijete u završnoj riječi, kada ističe da se u konkretnom slučaju ne radi o saizvršilaštvu već o pomaganju u izvršenju krivičnog djela. Naime, pomaganje je takav oblik saučesništva pri kojem pomagač preduzima radnje kojima se tuđe krivično djelo potpomaže, unaprjeđuje ili olakšava. Pomagač ni djelimično ne učestvuje u izvršenju krivičnog djela, on je samo učesnik u tuđem krivičnom djelu, koje ostvaruje neko drugi, jednom riječju, pomaganje se sastoji u omogućavanju drugom licu /nekom radnjom ili savjetom/ izvršenja krivičnog djela. Jedina razlika između saizvršilaštva i pomaganja jeste namjera onoga ko tu radnju čini, tj. da li lice koje je u pitanju ima svijest o tome na šta je upravljena aktivnost grupe. Kako je optuženi Bilbija Slavko zajedno sa preminulim Š. Z. svjesno i voljno i na osnovu zajedničke odluke djelovao na ostvarenju bića krivičnog djela kao njihovom zajedničkom cilju, učestvovao u radnji izvršenja krivičnog djela, te dao svoj doprinos koji je bitan i bez kojeg krivično djelo ne bi bilo ostvareno ili ne bi bilo ostvareno na zamišljeni način, zaključuje se da se u konkretnom slučaju doista radi o saizvršilaštvu a ne o pomaganju kako to neosnovano navodi branilac optuženog u završnoj riječi.

Branilac optuženog je također u svom završnom izlaganju istakao da optuženi Bilbija Slavko kritičnog dana nije bio u vojnoj uniformi i nije bio naoružan, međutim, to ne znači da isti u vrijeme izvršenja krivičnog djela nije bio pripadnik Vojske Republike Srpske, odnosno nije bio vojno angažovan i na taj način ispunjavao jedno od bitnih obilježja krivičnog djela ratni zločin

protiv civilnog stanovništva. Naprotiv, iz materijalnih dokaza priloženih od strane optužbe jasno proizilazi da je optuženi u kritično vrijeme bio pripadnik Vojske Republike Srpske što je i sam priznao u fazi istrage, pa je bez obzira na oblik angažovanja u njenom okviru zadržao to svojstvo, te je apsolutno nebitno da li je, ili ne, u kritično vrijeme bio u uniformi i naoružan.

Prilikom izvršenja krivičnog djela optuženi Bilbija Slavko je zajedno sa preminulim Š. Z. postupao sa direktnim umišljajem, jer je bio svjesan da su oštećeni B. B. i B. I. civili, da imaju status zaštićene osobe, imao je svijest o djelu i o svim okolnostima događaja, bio je svjesan da su oštećeni bili ugledni pripadnici bošnjačkog naroda, da su u ratnim okolnostima bili u stalnoj neizvjesnosti u pogledu svoje bezbjednosti. Optuženi je postupao u takvim okolnostima koje su mu omogućavale dominaciju nad žrtvama nemoćnim da pruže otpor i da se zaštite. Bio je siguran u ostvarenje svog djela i nastupanje posljedice iz čega proizilazi pouzdani zaključak o htjenju djela. Zbog svega navedenog preduzete radnje optuženog Bilbija Slavka rezultat su njegove svijesti i volje.

Prilikom donošenja presude ovaj sud je u odnosu na optuženog Bilbija Slavka primijenio odredbe preuzetog Krivičnog zakona SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, jer je ranije važeći i preuzeti KZ SFRJ blaži za optuženog u pogledu vrste i raspona zapriječene-propisane kazne za isto krivično djelo.

U skladu sa utvrđenim činjeničnim stanjem na glavnom pretresu sud je u izreci presude u navodu „a B. I. rođen 1947. godine, povrede u vidu strijelnih rana glave i tijela“ ispustio riječ „glave“, jer prilikom pronalaska tijela oštećenog B. I. glava nije pronađena, a što je i vještak sudske medicine i patologije Rakočević dr. Miroslav koji je i pregledao tijelo oštećenog B. I. naveo u svom nalazu i mišljenju. Ovom intervencijom u činjeničnom supstratu optužbe nije povrijeđen objektivni identitet optužnice jer se radi o preciziranjima u okviru iste radnje, istovjetne radnje izvršenja i istovjetnosti posljedice te radnje a istom izmjenom se ne pogoršava niti procesna pozicija optuženog.

Prilikom odlučivanja o vrsti i visini krivične sankcije, sud je optuženom kao olakšavajuće okolnosti cijenio činjenicu da je od momenta izvršenja krivičnog djela u kom vremenu optuženi nije počinio novo krivično djelo proteklo preko 20 godina, dok mu je kao otežavajuću okolnost cijenio da je izvršenjem krivičnog djela lišio života dva ugledna građanina samo zato što su bili druge narodnosti, da nije pokazao bilo kakvo pokajanje, te njegovu bezobzirnost i hladnokrvnost pri izvršenju krivičnog djela, u čemu ovaj sud vidi posebnu društvenu opasnost optuženog.

Cijeneći naprijed iznijete olakšavajuće i otežavajuće okolnostina na strani optuženog Bilbija Slavka, ovaj sud je optuženom za počinjeno krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, za koje krivično djelo ga je oglasio krivim, izrekao kaznu zatvora u trajanju od 10 /deset/ godina, smatrajući da je jedino ovako izrečena kazna zatvora optuženom adekvatna i odgovarajuća težini počinjenog zločina, okolnostima pod kojima je optuženi krivično djelo počinio, stepenu njegove društvene opasnosti i jačini ugrožavanja zaštićenog dobra, te da se jedino sa ovako izrečenom zatvorskom kaznom može postići svrha opšte i posebne prevencije propisana u članu 5. i 33. preuzetog KZ SFRJ, te će se sa ovako izrečenom kaznom zatvora koja je izrečena optuženom, po mišljenju ovog suda, pružiti i moralna satisfakcija porodicama poginulih žrtava, koje su oštećene počinjenim ratnim zločinom, dok se sa blažom kaznom, od ove izrečene, takva svrha ne bi mogla postići.

Optuženom je temeljem odredbe iz člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u pritvoru počev od 17.01.2014. godine pa nadalje, dok je

istovremeno protiv istog, nakon izricanja ove presude, produžen pritvor primjenom odredbe iz člana 152. stav 1. i 3. a što je detaljnije obrazloženo u posebnom rješenju od dana 08.07.2014. godine.

Temeljem člana 212. stav 3. ZKP F BiH porodice ubijenih B. B. i B. I. sud je sa imovinsko-pravnim zahtjevima uputio na parnični postupak jer dokazi koji su izvedeni u toku postupka nisu davali pouzdan osnov za dosuđenje bilo kojeg iznosa na ime imovinsko pravnog zahtjeva oštećenih.

Odlučujući o troškovima krivičnog postupka sud je temeljem odredbe 202. stav 1. ZKP F BiH odlučio da troškove krivičnog postupka snosi optuženi Bilbija Slavko.

Kako cjelokupna visina troškova krivičnog postupka u vrijeme donošenja presude nije poznata, odlučeno je da će visina troškova krivičnog postupka naknadno biti utvrđena posebnim rješenjem predsjednika raspravnog vijeća, dok je visina paušala odmjerena sagledavajući složenost i dužinu trajanja ovog krivičnog postupka imajući pri tome u vidu da je u ovom predmetu održano 5 /pet/ ročišta za glavni pretres, a optuženi u toku postupka nije ponudio dokaze kojima bi dokazao da nije u mogućnosti platiti nastale troškove krivičnog postupka i paušal.

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Vrhovnom sudu F BiH u Sarajevu u roku od 15 dana od dana prijema, a putem ovoga suda.

Temeljem člana 308. stav 4 .ZKP-a F BiH oštećeni ovu presudu mogu pobijati samo zbog odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinsko-pravnom zahtjevu.

Zapisničar:
Amir Kudić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Jasminka Karabegović